

[Indenrigsministeren.]

tioner, nemlig 5 pCt. Obligationerne, i de fleste Kreditforeninger ikke kan konverteres, fordi der i Statutterne for de paa-gældende Serier er indsat Løfte til Obligationsejerne om, at de ikke skal kunne konverteres af Obligationsejerne i Forening. Dette gælder 9de Serie i Vest- og Sønderjydske Kreditforening, 4de Serie i Sønderjyllands Kreditforening, 12te Serie — gældende baade 4½ og 5 pCt. Obligationerne — i Østifternes Kreditforening og 10de Serie i Fynske Kreditforening.

I Statuttillæget for Østifternes Kreditforening hedder det f. Eks.: „Det er Medlemmerne af 12te Serie forbudt i Forening at gennemføre Rentenedsættelse for Seriernes Kasseobligationer (Konvertering).“ Dette Konverteringsforbud, der har opnaaet Indenrigsministeriets Approbation i 1927, er meget beklageligt, og jeg forstaaer ikke, hvorfor det ærede Medlem som Indenrigsminister er gaaet med dertil. Hvis man bedømmer det rent sagligt — det var ogsaa det Argument, der førtes frem fra afgørende Side, da de 5 pCt. Serier aabnedes —, var Formaalet med at aabne højrentede Serier netop at have Konverteringsmuligheder, jeg husker, det blev gjort stærkt gældende af en Kreditforening, hvor Konverteringsforbud heller ikke gælder.

For 4 Kreditforeninger er der altsaa Konverteringsforbud, selv for de mest højrentede Obligationer, der maatte regnes først at blive konverteringsmodne. Naar det ærede Medlem Hr. Hasle havde den Opfattelse, at det foreliggende Lovforslag ad Lovgivningens Vej ophævede dette Konverteringsforbud, er det ikke rigtigt, det staaer der intet om i Lovforslaget; noget helt andet er selvfølgelig, at Interessenterne i en Kreditforening har Ret til enkeltvis at omplacere deres Laan fra en Serie til en anden, og en af Grundene til, at denne Fremgangsmaade er i saa høj Grad anbefalelsesværdig, er bl. a., at Konvertering i Forening indenfor de 5 pCt. Serier er forbudt.

Men herefter er Forholdet da, at for 1 400 Mill. Kr. af de 2 Milliarder, Landbrugsgælden i Kreditforeningerne andrager, vil man ikke have Mulighed for at naa til frivillig Konvertering, i hvert Tilfælde ikke uden Indsættelse af saadanne Midler fra Statens Side, at neppe nogen her i Salen vil tage Ansvar for det. Selvfølgelig kan man forsøge det, man kan sætte disse uhyre Beløb ind, tage Risikoen derved, gøre Eksperimentet; det sikre er, at Obligationsejernes Gevinst med Hensyn til disse Obligationer vil komme til at ligge op imod et Par Hundrede Mill.

Kr., medens Rentenedsættelsen vilde være det tvivlsomme.

Derfor skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Krag i Anledning af hans Behjælpelse mod mig, fordi jeg ikke paa dette Omraade havde foretaget mig noget i Sommer, at jeg har ikke ønsket at forberede det, det ærede Medlem her synes at ville anbefale; jeg har ikke ønsket at forhandle hverken med Kreditforeninger eller Banker om en saa hasarderet Plan, som det efter min Mening vilde være. Derimod har det ærede Medlem efter min Mening Ret i, at det er rigtigt at overveje og forberede en Fremgangsmaade, som giver Mulighed for varig Rentenedsættelse i Kreditforeningerne, men baade for Obligationer, hvis Kurser staaer lavt, og for Obligationer, hvis Kurser staaer højt.

Efter min Mening kan vi ikke føre en Rentepolitik, hvorved netop de Obligationsejere, som har Obligationer, hvis Kurs i dette Øjeblik ligger omkring 80, er særlig beskyttet mod Rentenedsættelse. Laantagerne vil overhovedet ikke kunne forstaa, at netop Obligationsejere, der har Obligationer til Kurs 80, alene i Kraft af den Mistillid, der formentlig paa et vist Tidspunkt har været til disse Obligationer, skal være dem, der først og fremmest er fritaget for enhver Mulighed for Konvertering og sikret Udtrækning til Pari. Det kan Befolkningen ikke forstaa, det kan det ærede Medlem være sikker paa.

Derfor beklager jeg overordentlig, at det ærede Medlem Hr. Krag synes at ville gaa ind paa en saadan Tankegang. Hvis det ærede Medlem, hvad jeg ikke haaber, i sin fulde Konsekvens vil fastholde dette, vil det simpelt hen sige det samme som at hindre en varig Nedsættelse i de Egne, hvor Rente- og Gælds-nedsættelsen er mest nødvendig. Hvis man ikke vil lægge afgørende Hindringer i Vejen for en varig Nedsættelse ogsaa i disse Egne, vil det være nødvendigt at indtage en mere velvillig Holdning overfor Lovforslagets § 8, sidste Stykke, end det ærede Medlem Hr. Krag gjorde, hvor det søges hindret, at Kursstigning, fremkaldt ved en kunstig Efterspørgsel, kommer Obligationsejerne alene til gode paa Laantagernes Bekostning.

Jeg vil sige, at jeg havde ventet og ment at have Grund til at vente en velvilligere Behandling af hele dette Forhold fra det ærede Medlem Hr. Krag's Side, og jeg tror ikke, det overfor hele dette Forhold — man kan være enig med mig deri, eller man kan være uenig med mig deri — nytter at affyre Skræmmeskud, som det